

Sygn. akt V ACa 1068/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lutego 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie V Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Ewa Kaniok (spr.)

Sędziowie: SA Marzena Miąskiewicz

SO (del.) Małgorzata Dubinowicz-Motył

Protokolant: sekr. sądowy Anna Łachacz

po rozpoznaniu w dniu 8 lutego 2018 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) w W.

przeciwko M. J. (1) i E. J.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 23 maja 2016 r., sygn. akt IV C 243/16

I. oddala apelację;

II. zasądza od M. J. (1) i E. J. solidarnie na rzecz (...) w W. kwotę 8100 (osiem tysięcy sto) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję.

Małgorzata Dubinowicz-Motył Ewa Kaniok Marzena Miąskiewicz

Sygn. akt V ACa 1068/17

UZASADNIENIE

(...) z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie nakazem zapłaty solidarnie od M. J. i E. J. kwoty 368.696,11 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 8 sierpnia 2013 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu powództwa podał, że strona pozwana wystawiła wierzycielowi weksel własny płatny na dzień 7 sierpnia 2013 roku. Pismem z dnia 31 lipca 2013 roku pozwane wezwane zostały do zapłaty weksla z pouczeniem, iż w przypadku niezapłacenia go w dniu jego płatności na drogę sądową skierowany zostanie pozew z wnioskiem o wydanie nakazu zapłaty.

Sąd Okręgowy w Warszawie wydał nakaz zapłaty z dnia 20 września 2013 r. w którym przedmiotowe powództwo w całości uwzględnił, zasądając przy tym koszty postępowania.

Pozwane w dniu 2 marca 2015 roku wniosły od tego nakazu zapłaty zarzuty. W uzasadnieniu wskazały, iż nigdy nie wystawiły na rzecz powoda weksła własnego w rozumieniu art. 101 Prawa wekslowego. Weksel wystawiony miał zostać przez pozwane jako wspólników uprawnionych do reprezentacji spółki pod firmą (...) spółka jawna, a nie jako osoby fizyczne. Wobec tego, podniesiony został zarzut braku legitymacji biernej do występowania M. J. i E. J. w charakterze strony pozwanej.

Strona pozwana podniosła również zarzut wypełnienia weksła niezgodnie z deklaracją wekslową, stanowiącą podstawę wystawienia przedmiotowego weksła in blanco. Powołała się w tym zakresie na umowę agencyjną nr (...) z dnia 1 października 2007 r., zaprzeczając by spółka jawna, jako strona umowy, nie wykonała lub nienależycie wykonała jakiegokolwiek zobowiązania wynikającego z przedmiotowej umowy. Pozwane zarzuciły więc nieudowodnienie dochodzonego pozwem roszczenia, co do jego wysokości, jak i zasadności.

Powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko. Odnosząc się do zarzutów wskazał, iż są one chybione, gdyż weksel został wystawiony przez osoby fizyczne, a nie spółkę (pismo - k. 286).

Wyrokiem z dnia 23 maja 2016 r., Sąd Okręgowy w Warszawie utrzymał w mocy nakaz zapłaty z dnia 20 września 2013 r. w sprawie IV Nc 232/13.

Sąd Okręgowy ustalił, że w dniu 1 października 2007 r. pomiędzy (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. a (...) spółka jawna (agent) została zawarta umowa agencyjna nr (...), mocą której agent zobowiązał się do stałego pośredniczenia, za wynagrodzeniem przy zawieraniu umów ubezpieczenia na rzecz Towarzystwa oraz do wykonywania czynności związanych z administrowaniem i wykonywaniem umów ubezpieczenia w rozumieniu art. 4 pkt 1 ustawy o pośrednictwie ubezpieczeniowym.

Strony zgodnie przyjęły, że zabezpieczeniem wykonania zobowiązań agenta będzie weksel własny in blanco z klauzulą „bez protestu” podpisany przez strony deklaracji wekslowej, stanowiącej załącznik nr(...) do umowy.

W deklaracji wekslowej agent ubezpieczeniowy - (...) spółka jawna upoważnił nieodwołalnie odbiorcę weksła do uzupełnienia go na kwotę odpowiadającą wysokości roszczeń przysługujących(...) powiększonych o koszty postępowania wekslowego i sądowego w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania umowy agencyjnej. Zaznaczono, iż (...) ma prawo opatrzyć złożony weksel datą płatności według swego uznania .

W związku z nierozliczeniem zaliczek od umów ubezpieczenia zawartych za pośrednictwem (...) spółka jawna, powodowa spółka wypełniła weksel in blanco domagając się od pozwanych zapłaty kwoty odpowiadającej wartości zadłużenia, tj. kwoty 368.696,11 zł.

Jako wystawcy weksła podpisy złożyły M. J. (1) i E. J. .

Pismem z dnia 31 lipca 2013 roku pozwane wezwane zostały do wykupienia weksła z terminem płatności do 7 sierpnia 2013 roku.

Sąd I instancji oddalił wniosek pozwanych o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania M. J. i E. J. w charakterze strony pozwanej w trybie art. 299 k.p.c. w ramach pomocy sądowej przez Sądem Okręgowym w Zamościu, zawnioskowany w piśmie z dnia 13 kwietnia 2016 roku, uznając go za zbędny do ustalenia stanu faktycznego, albowiem okoliczności sporne zostały dostatecznie wyjaśnione na podstawie dowodów z dokumentów.

Powód wywodzi swoje roszczenie z weksła dołączonego do pozwu, wystawionego na zabezpieczenie umowy agencyjnej zawartej między nim a (...) spółka jawna. Pozwane podniosły zarzut braku legitymacji wskazując, iż weksel wystawiony został przez spółkę pod firmą (...) spółka jawna jako zabezpieczenie roszczeń powoda względem tej spółki jawnej, wynikającej z zawartej pomiędzy tymi podmiotami umowy agencyjnej nr (...).

Sąd Okręgowy wskazał, iż zobowiązanie wekslowe ma charakter samodzielny i abstrakcyjny, a więc niezależny od podstawy prawnej, która spowodowała jego wystawienie. Zatem w niniejszej sprawie kluczowe znaczenie ma ocena samego weksla.

Ustawa Prawo wekslowe w art. 1 (w odniesieniu do weksla trasowanego) oraz w art. 101 (odnośnie weksla własnego) wskazuje istotne cechy weksla. Jeżeli dany dokument nie zawiera choćby jednej z cech przewidzianych w art. 101 tegoż prawa, to z zastrzeżeniem wyjątków wskazanych w art. 102 nie będzie uważany za weksel własny. Innymi słowy będzie on stanowić weksel nieważny.

W ocenie Sądu, weksel złożony przy pozwie został wypełniony prawidłowo, tj. spełnia wymogi określone przywołanymi przepisami.

Stosownie do art. 6 k.c. ciężar dowodu, iż weksel nie został wypełniony prawidłowo spoczywa na tej stronie procesu, która wywodzi z tego faktu skutki prawne, tj. na pozwanych. O ile bowiem w postępowaniu nakazowym, zgodnie z regułą onus probandi, obowiązek udowodnienia, że dochodzona wierzytelność istnieje, spoczywa na wierzycielu, to jednak dowód przeciwny zostaje przerzucony na dłużnika (por: uchwała Sądu Najwyższego w składzie 7 sędziów z 7.01.1967 r., III CZP 19/66 OSNCP 1968, poz. 79).

Zdaniem Sądu I instancji pozwane w żaden sposób nie udowodniły, że weksel in blanco wystawiony został przez spółkę pod firmą (...) (...), a tym samym twierdzenia zawarte w zarzucie należy uznać za nieuzasadnione. Sąd nie miał wątpliwości, iż podpisy pod wekslem złożone zostały przez pozwane jako osoby fizyczne. Gdyby ich intencją było działanie w imieniu spółki pod firmą (...) (...) przy podpisach znalazłyby się odpowiednie zwroty, przykładowo „w imieniu spółki” czy właściwe pieczętki. Wskazał, iż w innych dokumentach przedłożonych przez stronę pozwaną fakt działania w imieniu spółki został wyraźnie zaznaczony.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem w orzecznictwie i doktrynie prawa cywilnego, w sprawach, w których roszczenie zostało oparte na wekslu gwarancyjnym in blanco pozwany, będący wystawcą weksla, może podjąć obronę na skutek zgłoszonych zarzutów dotyczących stosunku podstawowego. W wyniku takich zarzutów dokonuje się przeniesienie sporu z płaszczyzny stosunku wynikającego z prawa wekslowego na płaszczyznę ogólną, bo wynikającą z prawa cywilnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 1997 r., I CKN 48/97, uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 1967 r., III CZP 19/66 – OSNCP 1968, nr 5, poz. 79). Pozwane M. J. (1) i E. J. jako wystawcy weksla mogły zatem powoływać się na podstawy faktyczne i prawne wynikające z łączącego ją stosunku prawnego, który jest źródłem dochodzonego przez stronę powodową roszczenia cywilnoprawnego, nawet jeśli okaże się, że roszczenie wekslowe nie istnieje.

Sąd Okręgowy biorąc jednak pod uwagę rozkład ciężaru dowodu na obecnym etapie postępowania wskazał, że pozwane, zarzucając nieudowodnienie roszczenia, co do jego wysokości, jak i samej zasadności, nie przedstawiły żadnych argumentów na poparcie swoich twierdzeń.

Sąd wskazał, iż zgodnie z orzecznictwem (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 października 2013r., I CSK 763/12) samo wniesienie zarzutów przeciwko wyrokowi, w którym uwzględniono powództwo na podstawie weksla in blanco nie stanowi podstawy do tego, aby rozpoznawać roszczenie nie w ramach stosunku wynikającego z weksla, ale biorąc pod uwagę stosunek materialnoprawny, którego wykonanie zostało zabezpieczone wystawieniem weksla in blanco przez pozwanego. Wprawdzie suma jaką wpisał powód na wekslu może być kwestionowana w tym sensie, że została wpisana niezgodnie z deklaracją wekslową i środkiem do tego może być wykazanie, iż zobowiązanie pozwanych nie istnieje lub istnieje, ale w innej wysokości, jednakże to pozwane obciąża ciężar dowodu w tym zakresie. Nie wystarczy wobec tego samo twierdzenie, że suma wpisana na wekslu jest niezgodna z łączącym strony zobowiązaniem, ale pozwane powinny przeprowadzić dowód na tę okoliczność lub zgłosić przynajmniej wnioski dowodowe zmierzające w tym kierunku. Powód, który posiada podpisany przez pozwane weksel i wypełnia go na podstawie deklaracji wekslowej, nie musi niczego dowodzić, gdyż jego roszczenie wynika z samego weksla.

Sąd I instancji podkreślił, że zarzuty podnoszone przez pozwane w kolejnych pismach procesowych nie znalazły uzasadnienia w zgromadzonym materiale dowodowym.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy utrzymał w mocy nakaz zapłaty wydany w dniu 20 września 2013 roku w sprawie IV Nc 232/13.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniosły pozwane zaskarżając go w całości i zarzuciły:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, polegający na bezpodstawnym uznaniu, że wystawcą weksla gwarancyjnego in blanco były pozwane M. J. (1) i E. J. jako osoby fizyczne, w sytuacji, gdy wystawcą przedmiotowego weksla była spółka jawna - strona umowy agencyjnej nr (...) z dnia 01.10.2007 r. zawartej z powodem - w imieniu której działały pozwane M. J. (1) i E. J. jako współnicy uprawnieni do reprezentacji podmiotu,
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, polegający na bezpodstawnym uznaniu, że doszło do niewykonania lub nienależytego wykonania umowy agencyjnej nr (...) z dnia 01.10.2007 r., oraz w konsekwencji bezpodstawnym przyjęciu przez Sąd, iż kwota wpisana na wekslu, będącym podstawą powództwa wniesionego w niniejszej sprawie, powstała w związku z zaistniałym nierozliczeniem zaliczek od umów ubezpieczenia zawartych za pośrednictwem (...) spółka jawna - podczas, gdy nie zostało to w żaden sposób wykazane,
3. naruszenie art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. w zw. z art. 493 k.p.c. polegające na błędnym uznaniu przez Sąd, że strona pozwana zaniechała inicjatywy wykazania braku zobowiązania finansowego pozwanych z tytułu niewykonania lub niewłaściwego wykonania umowy agencyjnej nr (...) z dnia 01.10.2007 r. w sytuacji, gdy w wyniku skutecznie podniesionego przez pozwane zarzutu wpisania kwoty wekslowej niezgodnie z deklaracją wekslową oraz umową agencyjną, przedstawionymi twierdzeniami oraz powołanymi na tę okoliczność dowodami w postaci dokumentów załączonych do zarzutów od nakazu zapłaty pozwane wykazały, że do niewykonania lub nienależytego wykonania umowy agencyjnej nie doszło,
4. naruszenie art. 10 ustawy Prawo wekslowa poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i nierozpoznanie przez Sąd zarzutu dotyczącego uzupełnienia weksla niezgodnie z zawartym porozumieniem i w konsekwencji nierozpoznanie stosunku podstawowego będącego podstawą wystawienia weksla gwarancyjnego in blanco.

W konkluzji skarżące wniosły o zmianę wyroku poprzez uchylenie nakazu zapłaty z dnia 20 września 2013 r. w sprawie IV Nc 232/13 i oddalenie powództwa w całości, oraz zasądzenie od powoda kosztów procesu, ewentualnie wniosły o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji, nadto wniosły o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Powód wniósł o oddalenie apelacji w całości i o zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym wg norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

Ustalenia faktyczne poczynione przez sąd I instancji są prawidłowe i Sąd Apelacyjny przyjmuje je za własne. Trafne są także rozważania prawne przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Zarzut naruszenia art. 233 par. 1 k.p.c. nie zasługuje na uwzględnienie.

Rację ma sąd I instancji, że wystawcą weksla gwarancyjnego in blanco są M. J. (1) i E. J. jako osoby fizyczne. W świetle treści weksla brak jest podstaw do przyjęcia, że pozwane podpisały weksel w imieniu spółki jawnej jako współnicy uprawnieni do jej reprezentacji.

Art. 101 Prawa wekslowego wskazuje, że jednym z ustawowych elementów weksla własnego jest podpis wystawcy. Ustawa nie precyzuje jakim wymogom ma odpowiadać podpis wystawcy, gdy jest nim osoba prawna. Nie może oczywiście podlegać wątpliwości, że podpis w tym wypadku - tak jak w każdym innym - musi wskazywać dostatecznie dokładnie osobę wystawcy. W orzecznictwie i doktrynie wskazuje się zatem, że podpis wystawcy weksla będącego osobą prawną obejmuje firmę oraz podpis (podpisy) osób upoważnionych do zaciągania w jej imieniu zobowiązań wekslowych. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego

z dnia 10 października 2013 r. III CZP 54/13, podpis wystawcy weksla będącego osobą prawną wymaga takiego jej oznaczenia, aby możliwe było dokonanie oceny, że osoba prawna wystawiła weksel z zachowaniem przewidzianych dla niej reguł reprezentacji. Konkretyzacja więc formy prawnej osoby prawnej, będącej wystawcą weksla, jako obligatoryjnego elementu jej firmy (art. 43⁵ § 2 k.c.), jest niezbędna. Pozwane składając podpis w miejscu wystawcy weksla w żaden sposób nie zaznaczyły, że czynią to w imieniu osoby prawnej - spółki jawnej, brak jest zatem podstaw do przyjęcia, że nie zaciągnęły zobowiązania wekslowego w imieniu własnym.

O tym, kto zaciągnął zobowiązanie wekslowe, przesądza treść weksla, a nie treść deklaracji wekslowej (art. 1 i 101 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. - Prawo wekslowe - Dz. U., Nr 37, poz. 282 ze zm.). Swoisty charakter zobowiązania wekslowego oraz jego materialna i formalna surowość sprawiają, że przyjęta na tle art. 65 § 2 k.c. kombinowana metoda wykładni umów nie może mieć zastosowania do tłumaczenia oświadczeń woli zawartych w wekslu. Nie jest też dopuszczalne badanie na podstawie art. 65 § 2 k.c. rzeczywistej woli stron kreujących zobowiązanie wekslowe. Należy się ograniczyć do obiektywnej wykładni tekstu weksla. Wymaga tego pewność i bezpieczeństwo obrotu wekslowego. W uchwale 7 sędziów z dnia 29 czerwca 1995r. III CZP 66/95 Sąd Najwyższy wskazał, że treść zobowiązania wekslowego ustala się na podstawie tekstu weksla. Podobnie w wyroku z dnia 8 czerwca 2004r. I CSK 5/04 Sąd Najwyższy wskazał, że 1. Istotę weksla stanowi pismo i dlatego tłumaczenie usuwające to pismo na dalszy plan jest niedopuszczalne jako pozostające w sprzeczności z funkcją weksla, który jest dokumentem przewidzianym do obrotu, 2. Względ na pewność i bezpieczeństwo obrotu wekslowego wyklucza sięganie i uwzględnianie okoliczności, nie znajdujących wyrazu w jego brzmieniu, dotyczących podłoża i historii powstania weksla, czy też okoliczności subiektywnych. Inaczej mówiąc o treści weksla wypełnionego w całości decyduje to co zostało w nim napisane a więc obiektywny stan weksla.

W związku z powyższym deklaracja wekslowa załączona do zarzutów od nakazu zapłaty (k.132) podpisana przez pozwane w imieniu spółki jawnej nie może stanowić podstawy ustaleń odnośnie osoby, która zaciągnęła zobowiązanie wekslowe. Co więcej deklaracja ta nie może być traktowana jako deklaracja mająca zastosowanie do oceny, czy złożony przez powoda weksel został wypełniony zgodnie z porozumieniem wekslowym, gdyż nie pochodzi od wystawcy weksla. Rację ma zatem sąd I instancji, że pozwane nie wykazały, że złożony do akt weksel jest nieważny a zwłaszcza, że został wypełniony niezgodnie z porozumieniem wekslowym. Porozumienia wekslowego mającego zastosowanie do w/w weksla w ogóle nie przedstawiono. W tej sytuacji zarzut naruszenia art. 10 Prawa wekslowego jest chybiony.

Bezzasadny jest zarzut naruszenia art. 6 k.c. Zgodnie z art. 101 pkt 2 Prawa wekslowego, weksel własny zawiera "przyrzeczenie bezwarunkowe zapłacenia oznaczonej sumy pieniężnej". Zatem wystawienie weksla kreuje abstrakcyjne zobowiązanie zapłaty sumy wekslowej. "Na podstawie weksla wierzyciel wekslowy może domagać się od dłużnika zapłaty oznaczonej sumy pieniężnej. Wyrażone w treści weksla polecenie zapłaty jest bezwarunkowe" (tak A.Szpunar: Komentarz do prawa wekslowego i czekowego, Warszawa 1996, s.20). Wierzyciel wekslowy w procesie nie ma zatem obowiązku odwoływania się do stosunku podstawowego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 września 1959 r., IV CR 1215/58), co oznacza, że wystarczającą podstawą do wydania nakazu zapłaty jest prawidłowo wypełniony weksel (art. 485 § 2 k.p.c.). W orzecznictwie konsekwentnie przyjmuje się, że podmiot, który występuje z powództwem o zapłatę opartym na twierdzeniu, że dochodzone roszczenie przysługuje mu na podstawie weksla własnego podpisanego przez pozwanego jako wystawcę powinien do pozwu dołączyć poświadczający to weksel. Jest to dowód z jego strony konieczny, a zarazem wystarczający. Pozwany przed tak uzasadnionym żądaniem może się bronić za pomocą różnego rodzaju zarzutów podważających zasadność tego żądania (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 1999 r., I CKN 215/98; z dnia 24 października 2003 r., III CK 35/02; z dnia 7 maja 2009 r., IV CSK 549/08). Jak słusznie wskazał Sąd I instancji w procesie wszczętym na skutek żądania zapłaty z weksla

dopuszczalne jest odwołanie się do stosunku podstawowego, a co za tym idzie - ocena zasadności roszczenia powoda na tej płaszczyźnie. Taka możliwość istnieje jednak jedynie wówczas, gdy okaże się, że roszczenie wekslowe jest niezasadne. Wówczas dopuszczalna jest ocena, czy żądanie powoda znajduje oparcie w treści stosunku podstawowego. Takie stanowisko zajmuje Sąd Najwyższy w przytoczonych wyżej orzeczeniach, w szczególności w wyroku z dnia 14 listopada 2006 r., II CSK 205/06).

W związku z powyższym, Sąd Okręgowy mógłby dokonać analizy roszczenia powoda na płaszczyźnie stosunku podstawowego, gdyby uznał weksel za nieważny, bądź gdyby pozwane podniosły wobec weksla skuteczne zarzuty. Żadna z tych okoliczności nie zaszła jednak w niniejszej sprawie. W konsekwencji, ocena zasadności roszczenia powoda w świetle stosunku podstawowego była niedopuszczalna.

W wyroku z 7 maja 2009r. IV CSK 549/08 Sąd Najwyższy wskazał, że zgłoszenie przez pozwanego zarzutów dotyczących stosunku podstawowego nie może prowadzić do zaniechania zbadania zasadności objętego pozwem roszczenia wekslowego i rozpoznania w to miejsce jedynie roszczenia wynikającego ze stosunku podstawowego, przy obciążeniu powoda, zgodnie z ogólną regułą zawartą w art. 6 k.c., ciężarem dowodu powstania i wysokości tego roszczenia. Na taką "zamianę" rozpoznawanego roszczenia nie pozwala ani art. 6 k.c., ani żaden inny przepis obowiązującego prawa. Podobnie w wyroku z 27.03.2014r. III CSK 100/134 LEX nr 1489244 Sąd Najwyższy wskazał, że przepis art. 10 ustawy z 1936r. Prawo wekslowe obciąża dłużnika wekslowego ciężarem udowodnienia okoliczności w nim wymienionych w celu zwolnienia się ze zobowiązania wekslowego.

Pozwane przyznały, że weksel złożony do akt wystawiony został na zabezpieczenie roszczeń powoda z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania postanowień umowy agencyjnej z dnia 1 października 2007r. Powód twierdzi, że pozwane nie rozliczyły się z zaliczek od umów ubezpieczenia zawartych za ich pośrednictwem na łączną kwotę 368.696,11 zł. Taką podstawę wypełnienia weksla wskazał w wezwaniu do jego wykupienia (k.15). Pozwane miały zatem możliwość dowodzenia, że z w/w zaliczek rozliczyły się i że w związku z powyższym brak było podstaw do wystawienia weksla, jednak nie zaoferowały na tę okoliczność żadnego dowodu pomimo, że zgodnie z art. 6 k.c. to na nich spoczywał ciężar wykazania braku podstaw do wypełnienia weksla jak również ciężar wykazania, że weksel powinien być wypełniony na niższą kwotę.

W tej sytuacji nie ma podstaw do uwzględnienia apelacji, co skutkuje jej oddaleniem na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach procesu Sąd Apelacyjny orzekł zgodnie z wynikiem sporu w oparciu o art. 98 par. 1 i 3 k.p.c. nie znajdując podstaw do zastosowania art. 102 k.p.c.

Małgorzata Dubinowicz – Motyk Ewa Kaniok Marzena Miąskiewicz